



Αναμένοντας τον Αύγουστο, είχα μια έντονα νοσταλγική διάθεση για τα 40χρονα της αποκατάστασης της Δημοκρατίας. Για την περίφημη Μεταπολίτευση. Για το κλίμα εκείνης της εποχής, την αισιοδοξία, τη χαρά που γέννησε. Δεν την έκρυψα. Περισσότερα εδώ: [Μεταπολίτευση](#).

Τέσσερις δεκαετίες και δυο μνημόνια αργότερα πάντως, δεν υπάρχουν πολλά να γιορτάσει κανείς. Υπάρχουν μόνον λογαριασμοί που οι περισσότεροι δυσκολεύονται να πληρώσουν, όπως υπάρχουν 60τόσα δισ. ευρώ ληξιπρόθεσμα χρέη πολιτών προς το Ελληνικό (;) Δημόσιο, αλλά και αθρόες κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών. Υπάρχει επίσης ένα ανεξακρίβωτο χρέος της Ελλάδας, κάποια 400 (;) δισεκατομμύρια ευρώ που οι φερόμενοι και ως δανειστές μας, καλό θα είναι να μάθουμε κάποτε ποιοι είναι αυτοί, τα απαιτούν παντοιοτρόπως

Η Ελληνική οικονομία βεβαίως, θριαμβεύει καθώς σημειώνει αλλεπάλληλα πλεονάσματα καταπλήσσοντας το παγκόσμιο γίνεσθαι. Δεν είναι παρά άλλη μια περίπτωση ευημερίας των αριθμών και δυστυχίας των ανθρώπων. Η Ελλάδα έχει κατρακυλήσει στην τέταρτη πιο φτωχή θέση ανάμεσα στα 28 κράτη μέλη της Ε.Ε. μπροστά μόνον από Λετονία, Ρουμανία και Βουλγαρία. Αυτό το αποκαλούμε ενίοτε και success story. Ότι, δηλαδή, δεν είναι στην τελευταία θέση.

Κι αν το αποσυνδέσουμε από το οικονομικό πλαίσιο, μήπως ο τόπος τούτος έχει να επιδείξει ένα πολιτικό, ένα πολιτιστικό έργο; Μήπως ήμαστε μεν νεόπτωχοι, αλλά ταυτόχρονα ήμαστε μονιαμεσμένοι, ήσυχοι, μελετημένοι και φιλοσοφημένοι; Αν ρίξουμε μια ματιά στο τρέχον υπουργικό συμβούλιο έχουμε μια πρώτη απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Κι εκεί που σου φαίνονται όλα φρακαρισμένα σε ένα ανυπέρβλητο αδιέξοδο, γαρνιρισμένα με τις απαραίτητες δόσεις καλοκαιρινής ηλιθιότητας, αντικρίζεις τις εικόνες από το μακελειό στη λωρίδα της Γάζας. Όχι εκείνες του αίματος και της χρησιμοποίησης των αμάχων ως ασπίδα.



Εδώ και εκεί - Σαββάτο 2 Αυγούστου 2014